

Міністерство охорони здоров'я України
Національний фармацевтичний університет
Кафедра фізичної реабілітації і здоров'я
Навчально-науковий інститут терапії та
реабілітації Національного фармацевтичного
університету (Філія)

Громадська організація реабілітологів
Медичний центр фізичної реабілітації «FIZIO»

«МУЛЬТИДИСЦИПЛІНАРНИЙ ПІДХІД У ФІЗИЧНІЙ РЕАБІЛІТАЦІЙНІЙ МЕДИЦИНІ»

Збірник тез V Всеукраїнської конференції

20 березня 2026 року, м. Харків

СУЧАСНІ НАУКОВО-МЕТОДИЧНІ ПІДХОДИ ДО ЗАСТОСУВАННЯ ЗАСОБІВ ФІЗИЧНОЇ ТЕРАПІЇ ВНАСЛІДОК ТРАВМАТИЧНИХ ПОШКОДЖЕНЬ ЛІКТЬОВОГО СУГЛОБА

Мартинова Х.А., Мятига О.М.

*Національний фармацевтичний університет, м. Харків, Україна
kaznacheevak22@gmail.com*

Вступ. Незважаючи на досягнення сучасної травматології та ортопедії, наслідки травматичних пошкоджень ліктьового суглоба нерідко супроводжуються розвитком контрактур, больового синдрому, зниженням м'язової сили та обмеженням обсягу рухів. Сучасна фізична терапія ґрунтується на науково обґрунтованих і методично вивірених підходах до застосування терапевтичних вправ, лікувального масажу, преформованих фізичних чинників та інших немедикаментозних засобів реабілітаційного втручання.

Проаналізувавши доступну науково-методичну літературу визначено, що більшість травматичних пошкоджень та захворювань верхніх кінцівок мають істотний вплив на якість життя людини і можуть стати причиною інвалідності, часткової втрати працездатності або створити істотний дискомфорт та порушити звичний спосіб життя.

Мета. Проаналізувати принципи фізичної терапії у разі оперативного методу лікування внаслідок травматичних пошкодженнях ліктьового суглоба

Матеріал та методи. Під час процесу теоретичного дослідження з обраної теми було використано аналіз джерел інформації щодо застосування засобів фізичної терапії внаслідок травматичних пошкоджень ліктьового суглоба.

Результати. Травми ліктьового суглоба є складними ушкодженнями які потребують чітко структурованої та поетапної програми фізичної терапії. Неправильно підібрана або несвоєчасна реабілітація значно підвищує ризик виникнення контрактур, хронічного болю та втрати функції верхньої кінцівки.

Поставлені цілі у процесі реабілітаційного втручання дозволяють об'єктивізувати відновлення, чітко визначити очікувані результати та терміни їх досягнення, а також підвищити ефективність взаємодії між фізичним терапевтом і пацієнтом.

Поетапне застосування терапевтичних вправ, від ізометричних і пасивно-асистованих рухів до силових та функціональних навантажень, забезпечує безпечне відновлення рухливості, м'язової сили та стабільності ліктьового суглоба.

Індивідуалізація програми фізичної терапії з урахуванням типу перелому, методу остеосинтезу, віку та функціональних потреб пацієнта є ключовою умовою досягнення оптимальних результатів відновного лікування.

Комплексний підхід, що поєднує контроль болю і набряку, відновлення обсягу рухів, силову підготовку та функціональне тренування, сприяє поверненню пацієнтів до повсякденної, професійної діяльності у максимально можливі терміни.

Травми ліктьового суглоба потребують поетапної та індивідуалізованої програми фізичної терапії. Основна мета — відновлення рухливості, сили, стабільності та функції руки з мінімальним ризиком ускладнень.

Ключові принципи програм реабілітаційного втручання: індивідуальний підбір навантаження; безболісність або контрольований біль; прогресивність і регулярність; міждисциплінарна співпраця.

Головна перевага оперативного методу лікування полягає в тому, що з перших днів після операції можливі активні рухи у травмованій кінцівки. Після стабілізації стану пацієнта розширюють руховий режим для оперованої кінцівки; рекомендують терапевтичні вправи у полегшеному положенні, тобто із знятою вагою кінцівки, які виконують спочатку пасивно, потім активно до появи больових симптомів. Після цього при технічно бездоганно виконаному остеосинтезі пропонуються терапевтичні вправи з опором з полегшеного положення, які необхідні для зміцнення м'язів травмованої кінцівки.

Висновки.

1. Проаналізувавши доступну нам науково-методичну літературу визначено, що більшість травматичних пошкоджень та захворювань верхніх кінцівок мають істотний вплив на якість життя людини і можуть стати причиною інвалідності, часткової втрати працездатності або створити істотний дискомфорт та порушити звичний спосіб життя.

2. Індивідуалізація програми фізичної терапії з урахуванням типу перелому, методу остеосинтезу, віку та функціональних потреб пацієнта є ключовою умовою досягнення оптимальних результатів відновного лікування.

3. Застосування програм фізичної терапії, побудованих на принципах доказової медицини є ефективним інструментом відновлення функцій верхньої кінцівки внаслідок травматичних пошкоджень ліктьового суглоба.